

РЕШЕНИЕ

№ 583

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100514822 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение №20080469 от 29.03.2021 г., постановено по гр.д. № 24590/2020 г., по описа на СРС, 141 състав, частично са уважени предявените от Е. Б. Г. против „С.-п.х.“ ЕООД, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 177 КТ, вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 от НСОПЗ за заплащане на сумата от 2 304, 34 лева, представляваща вземане за главница за незаплатени брутни допълнителни трудови възнаграждения за трудов стаж и професионален опит за периода от 18.06.2018г. до м. октомври 2018г. включително, ведно със законната лихва върху сумата от 16. 06. 2020г. до окончателното изплащане, както и искът с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 411, 09 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 06.07.2018г. до 15.06.2020г., като искът по чл. чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 177 КТ, вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 от НСОПЗ е отхвърлен за разликата над уважения размер от 2 304, 34 лева до пълния предявен размер от 2 340, 00 лева, както и искът по чл. 86 ЗЗД за разликата над присъдената сума от 411, 09 лева до пълния предявен размер от 417, 65 лева.

С оглед изхода на спора в първоинстанционното производство ответникът е осъден да заплати на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 142, 17 лева, представляваща дължима държавна такса, като е допуснато предварително изпълнение на решението в частта, с която е присъдено допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на сумата от 2304,34 лв.

Срещу така постановеното решение, в частта, с която предявените иски са били частично уважени сумата от 2 304, 34 лева, представляваща вземане за главница за незаплатени брутни допълнителни трудови възнаграждения за трудов стаж и професионален опит за периода от 18.06.2018г. до м. октомври 2018г. включително, ведно със законната лихва върху сумата от 16. 06. 2020г. до окончателното изплащане и за сумата от 411, 09

лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 06.07.2018г. до 15.06.2020г., е подадена въззивна жалба от „С.-п.х.“ ЕООД, чрез управителя, с оплаквания за неговата неправилност поради допуснати от СРС нарушения на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост на изводите. Твърди, че съдът не е взел предвид изложените в допълнителна молба факти относно неточно изпълнение на трудовите задължения на ищцата, както и ощетяването на дружеството в качеството му на работодател най-малко с 8 991, 00 лева, въпреки, че била изложена причината за обявяването на обстоятелствата след депозиране на писмения отговор. Посочва, че съдът неправилно е определил като безспорно добросъвестното полагане на труд от страна на ищцата, в резултат на което са допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на ответното дружество. Ответникът навежда оплаквания и че не е взето предвид съществуването на още две съдебни производства със сходни претенции от страна на ищцата спрямо дружеството. Твърди, че ищцата е получавала уговореното трудово възнаграждение, като това се потвърждавало и от обстоятелството, че е продължавала да бъде служител на ответното дружество и за периода след м. юли, 2018г. до 12.03.2020г., следователно същата е получавала дължимото ѝ се възнаграждение. Сочи, че въз основа на представените в производството документи не се установява твърдението ѝ, че е имала 33 години опит на длъжността „Ръководител производствено-технически отдел и координатор ЗБУТ с код НКПД 1323 6008“ на сходен строителен обект, тъй като видно от тях ищцата е заемала длъжности в различни организации. В допълнение на това посочва, че в трудовия договор от 18.06.2018г. недвусмислено е посочено, че допълнителното възнаграждение се дължи за всяка зачетена година професионален стаж на същата длъжност. Посочва, че съдът не е изследвал обстоятелството как е уреден редът за определяне на допълнителното трудово възнаграждение във Вътрешните правила за организация на работната заплата, с които правила ищцата е била запозната и поради обстоятелството, че не са настъпили предвидените в тези правила условия последната не е получавала допълнително възнаграждение. Моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което да бъде отхвърлени предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемият ищец Е. Б. Г., чрез пълномощника си – адв. С.К., с надлежно учредена представителна власт, е подала отговор, с който оспорва въззивната жалба. Посочва, че ответното дружество не е представила доказателства относно твърдяното неточно изпълнение на трудовите ѝ задължения, както и за недобросъвестността ѝ. Сочи, че противно на оплакванията във въззивната жалба е представила надлежни документи, който удостоверяват трудовия ѝ стаж на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Твърди, че ответното дружество не представило доказателства относно запознаването ѝ с посочените във въззивната жалба Вътрешни правила. Поради което моли съда да отхвърли въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение.

Решението в частта, с която искът по чл. чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 177 КТ, вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 от НСОПЗ е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 2 304, 34 лева до пълния предявен размер от 2 340, 00 лева, както и в частта, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен над присъдената сума от 411, 09 лева до пълния предявен размер от 417, 65 лева, не е обжалвано от ищцата, поради което в тази му част същото е влязло в законна сила

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на

искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения:

Страните не спорят, а и по делото е безспорно установено, че между тях е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № 320 от 18.06.2018г., съгласно който работникът е заемал длъжността „Ръководител производствено-технически отдел и координатор ЗБУТ“ с код по НКПД 1323 6008, при категория на труд – трета, като работодателят се е задължил да заплаща основно трудово възнаграждение в размер на 2 600, 00 лева, както и допълнителни възнаграждения по 0,6 за всяка зачетена година професионален опит.

Спорно в конкретния случай между страните се явява обстоятелството относно годините професионален опит, които следва да бъдат зачетени с оглед на заплащане на дължимото се допълнително трудово възнаграждение.

С оглед на въведените във въззивната жалба оплаквания за недобросъвестност при изпълнение на трудовите задължения следва да бъде посочено, че по начало съгласно предвидената в чл. 8, ал. 2 КТ оборима презумпция добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното, поради което в тежест на ответника е било да докаже наличието на недобросъвестност при изпълнение на трудовите задължения от страна на ищцата в качеството ѝ на работник. Доколкото ответникът не е представил доказателства относно недобросъвестно изпълнение на трудовите задължения от страна на ищцата, следва да бъде прието, че предвидената в закона презумпция не е била оборена, поради което и наведеното във въззивната жалба оплакване е неоснователно.

Във връзка с оплакването по отношение на направеното искане за назначаване на експертиза, както и възражението за прихващане не може да бъде споделено, че са допуснати процесуални нарушения, доколкото съгласно чл. 131 ГПК последните обстоятелства е следвало да бъдат представени в срока за отговор на исковата молба, след изтичането на който са преклудирани. В конкретния случай наведените от ответника твърдения не е установено да представляват нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 147 ГПК, поради което с оглед на излагането им в допълнителна молба от 31.12.2020 г., т.е. след изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, законосъобразно и в съответствие с процесуалния закон – арг. чл. 133 ГПК не са били разгледани от първоинстанционния съд. С оглед на направеното оплакване следва да бъде посочено и възприетото тълкуване съгласно ТР № 1 от 9.12.2013г. по т.д. №1/2013г., ВКС, ОСГТК, според което възраженията на ответника срещу предявения иск могат да бъдат въведени за първи път пред въззивната инстанция само ако страна поради нарушаване на съдопроизводствените правила не е могла да ги заяви в първата инстанция, каквото нарушение не се установява да е било допуснато в хода на първоинстанционното производство.

На следващо място следва да се отбележи, че не е доказано твърдението на ответника за съществуване на идентични паралелни производства, тъй като видно от посоченото в исковата молба на ищцата предмет на исковата ѝ претенция по гр. д. №100030/2020г. на СРС, II г.о 177 състав са основното и допълнителното ѝ трудово възнаграждение аз период от м. ноември 2018г. до м. април 2019г., а в настоящото производство ищцата претендира допълнително трудово възнаграждение за периода от 18.08.2018г. – октомври 2018г. включително. Във връзка с това не са представени доказателства от страна на ответника, с които да бъде обосновано съществуването на паралелни производства с един и същ предмет на спора.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно и оплакването за неправилност на

постановеното решение поради недоказаност на наличие на 33 години професионален стаж на ищцата на същата длъжност. Приложимата нормативна уредба относно допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит професионален стаж се съдържа в подзаконов нормативен акт, а именно Наредба за структурата и организацията на работната заплата, като в чл. 12, ал. 4 от същата са посочени хипотези, които следва да бъдат отчитани при определянето на трудовия стаж и професионалния опит. Нормата на чл. 12, ал. 4 т. 1 от НСОПЗ предвижда, че при определяне размера на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, работодателят отчита и трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на §1 т. 2 от КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Неоснователни в този смисъл са твърденията на ответника за липса на пълна идентичност между заеманата от работника длъжност и длъжностите, които са били заемани от него в предходни периоди, тъй като подобна пълна идентичност не е необходима.

Безспорно съгласно чл. 12, ал. 5 от същата Наредба условията, при които се зачита сходния характер на работата, длъжността или професията се определят с КТД на браншово равнище или с вътрешните правила за работната заплата в предприятието. В конкретния случай, по делото няма данни да е налице колективен договор на браншово равнище, не са представени и вътрешни правила за работна заплата на ответника. В НСОПЗ няма легално определение за "същата, сходна или със същия характер работа, длъжност, професия". Настоящият състав приема, че за да се счете, че дадена работа, длъжност или професия има сходен или еднакъв характер с друга, с оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на обстоятелството, че е изпълнявал при друг работодател длъжност или професия със сходен характер на работата, съобразно приетите от работодателя условия. В случая по делото са представени писмени доказателства /длъжностна характеристика /, от която да се установят конкретните трудови функции за длъжността "Ръководител производствено-технически отдел и координатор ЗБУТ" с оглед характера и естеството на възложената работа в длъжността, което позволява да бъде извършена преценка дали е налице сходна или със същия характер работа, с тези, които е ищцата е изпълнявала в предходен период

В случая от преценката на доказателствата - представена от ищцата трудова книжка се установява, че същата е изпълнявала при други работодатели длъжност със сходен характер на длъжността, на която е назначен с процесния трудов договор. От трудовата книжка на ищцата, която по своята правна същност представлява официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя – арг. чл. 347 КТ, се установява, че преди да сключи процесния трудов договор същата е имала трудов стаж в размер на 33 г., придобити от длъжности, които длъжности съгласно класификацията на длъжностите и професиите в НКПД са сходни на длъжността, на която е била назначен с процесния трудов договор. Следователно е обоснован извода, че през исковия период ищцата е имала трудов стаж в размер на 33 години и за същия е възникнало правото да получава ежемесечно допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, чийто размер изчислен съгласно правилото на чл. 162 ГПК, възлиза на 2304, 34 лева.

По изложените по-горе съображения и с оглед факта, че по делото не се твърди и не се установява от страна на ответника-работодател да е заплатил на ищеца дължимото й допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за периода от 18.06.2018 г. до м. октомври 2018г. включително, предвид на което предявеният осъдителен иск се явява основателен и доказан до размера от 2304, 34 лева, до какъвто извод обосновано е стигнал и първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото по иска с предмет главното парично задължение,

основателна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забавено изпълнение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за периода от 06.07.2018г. до 15.06.2020г., който се явява доказан до размера на сумата от 411, 09 лева, до какъвто и извод е достигнал първоинстанционният съд.

С оглед на гореизложеното и при съвпадане на крайните правни изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед на правилата, установени в разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК, вр. чл. 69, ал. 1 ГПК, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20080469 от 29.03.2021 г., постановено по гр.д. № 24590/2020 г., по описа на СРС, 141 състав, **в обжалваната част.**

РЕШЕНИЕ №20080469 ОТ 29.03.2021 г., постановено по гр.д. № 24590/2020 г., по описа на СРС, 141 състав, **в необжалваната част**, с която искът по чл. чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 177 КТ, вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 от НСОПЗ е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 2 304, 34 лева до пълния предявен размер от 2 340, 00 лева, както и в частта, с която искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 411, 09 лева до пълния предявен размер от 417, 65 лева, е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____